

ÖMER SEVİNÇGÜL

Sırlarla Dolu Bir Kitap

Mistik Kurgu

TILSIMLI SERÜVENLER

CARPE
DIEM

ÖMER SEVİNÇGÜL

...—eee—...

Sırlarla Dolu Bir Kitap

TILSIMLI SERÜVENLER

**CARPE
DIEM**

anı yakala!

**CARPE
DIEM**

Ömer Sevinçgöl

Yazar olmaya on beş yaşında karar verdi. Lise ve üniversite yıllarında yazmaya devam etti. Evvela özel bir kurumda editör. Sonra kamuda yüksek mühendis. Dokuz senenin ardından istifa ve yeni bir evre.

Kültür, sanat, yayın temalı kurumlar kurdu ve yönetti. Modern Kültür Merkezi, Adı Yok Dergisi, Radyo Aktif, Taksim Ofisi, sanat etkinlikleri, sosyal kulüpler. Hep yetenekli gençlerle bir arada. Medyada kitap ve felsefe sohbetleri. Yurt içinde ve dışında seminerler. Ulusal ve uluslararası gençlik projelerinde danışmanlık.

En sonunda özgün ve öncü bir girişim: Carpe Diem Yayınları. İmza günleri, okul etkinlikleri birbirini izledi. Yapıp ettiklerinin özünde daima ‘yazarlık tutkusu’ vardı. Novella türünde otuz iki kitap yazdı. Eserleri beş dile çevrilip yayınlandı. “Kalbiyle yazan kalbe yazar” diyor ve ‘taze ruhlara’ yazıyor.

...

Yarıyıl tatiline gelince evine koşmuş, tanımadığım insanlarla karşılaşmışım. Hemen eve dönmüş, anneme “Bilge neden evde yok? Nereye gitti? Evinde neden başkaları oturuyor?” diye sormuşum.

“Bir gece evinin önüne ambulans geldi, onu sedyeyle araca alıp gittiler. Bir süre sonra da nakliyeciler evindeki eşyaları yükleyip götürdüler. Nereye gittiğini bilmiyorum” demişti annem.

Üzölmüşüm. Hayatımda önemli yeri olan bir insandı. Bambaşka bir dünyanın kapısını açmıştı bana. Merak ettiğim gizli ilimler konusunda derya gibi ilim sahibiydi. Gurbet ellerde hep onun sohbetlerini özlemiş, tekrar bir araya gelmenin hayalini kurmuşum.

Nihayet yaz geldi, tatil için eve döndüm. Bilge yine yoktu elbette. Pencereden evine bakıyor, tanımadığım insanların girip çıktığını görüyor, üzölüyordum.

Neredeyse birbirinin aynı olan upuzun günlerim geçmek bilmiyordu. İçimde yoğun bir sıkıntı hissediyordum. Beton evlerden, motor gürültülerinden, sürekli koşuşturan insanlardan uzaklaşmak istiyordum. Fakat nereye gidecektim?

Yıllar önce arkadaşlarla birlikte gittiğimiz göl geldi aklıma. Dağlar arasında, ıssız bir vadideydi. Durup dinlenmeden yürürsem iki saatte gidebilirdim.

Sabah kahvaltısını yaptıktan sonra düştüm yola. Kasabadan çıktım. İki tarafı yemyeşil yolda etrafı seyrederek yürüyor, köknar, dişbudak, çınar, çam ağaçlarının arasından geçiyordum.

Güneş altında ılık ılık parlayan gölü gördüm uzaktan. Rüzgâr uğultusundan, böcek cırlamasından ve kuş ötüşünden başka ses yoktu. Etrafı kolaçan ederek ilerledim.

Devasa bir çınar ağacının yanında küçük, kulübensimsi bir ev ilişti gözüme. Yıllar önceki gelişimde yoktu bu ev. Bu yabanda kim yaşıyordu acaba?

Biraz daha yaklaştım. Kameriyede bir adam oturuyordu. Baktım, Bilge. Define bulmuş gibi sevindim. Eliyle gel işareti yapıyordu. Beni görmüş olmalıydı.

Yanına gidip selam verdim. Yüzünde ılık ılık bir tebessümle selamımı aldı. Yer gösterdi, oturdum. Okulumu sordu, anlattım.

...

Gökte ararken yerde bulmuştum onu. Sıhhati yerindeydi. Yaban hayatı ona iyi gelmişti. “Bir ara hastaymışsın, annem söyledi. Hastanede yatmışsın. Maşallah, iyi gördüm seni” dedim.

“Evet, çok şükür iyiyim. Temiz hava, temiz su, günlük yürüyüş meyvesini verdi. Bahçede çalışmanın da faydasını gördüm” dedi.

Etrafı inceledim. Evin çevresine türlü türlü meyve fidanları dikmişti. Yemyeşil zeminde rengarenk çiçekler gülümsüyordu.

“Bahçen çok güzel görünüyor” dedim.

“Yıllardır hayalini kuruyordum böyle bir yerin. Nihayet kısmet oldu. Bu araziyi aldım. Bahçeyle, bostanla ilgileniyorum. Benim için faydalı bir meşguliyet. Toprakla uğraşmak bedenime de, ruhuma da iyi geliyor.”

“Evin de çok şirin.”

“Kendim planladım. Biraz küçük ama işimi görüyor... Gel hadi, yakından göstereyim sana.”

Evin içini, dışını gösterdi. Duvarlar dolma tuğlayla yapılmış, iç ve dış yüzeyleri ağaçla kaplanmıştı. Bir küçük salon, iki oda, bir mutfak, bir de lavabodan ibaretti. Salonda sevimli bir şömine vardı. Yanına odunlar istif edilmişti.

“Komşun yok. Yalnızsın. Burada canın sıkılmıyor mu?” diye sordum.

“Yıllardır yalnızım ben, alıştım artık. Hem büsbütün yalnız da sayılmam.”

“Nasıl yani?”

“Allah var. Yalnız, Allah ile olmayandır. Hem melekleri de hep yanımdalar” dedi ve gülümsedi.

“Evet” dedim.

“Zaman zaman birileri gelir buralara. Piknikçiler, avcılar falan. Sohbet ederiz. Bazen kasabaya iniyorum. Hem insanlarla görüşüp konuşuyor hem de alışveriş yapıyorum.”

“Bize de buyur” dedim.

“Elbette, neden olmasın... Sen biraz dinlen. Ben bu arada bir çay demleyeyim. Birlikte içeriz” dedi.

Kameriyedeki sandalyelerden birine oturdum. Esen hafif rüzgâr etraftan güzel kokular getiriyor, yapraklardan yayılan şirin ezgiler kuş seslerine karışıyordu.

Ses, koku, renk ve şekil harmonisiyle içim pır pır ederken, Bilge bir elinde çaydanlık, bir elinde bü-

yükçe bir tepsiyle geldi. Tepside bardakların yanı sıra kahvaltılık yiyecekler de vardı.

“Yürüyerek gelmişsin. Eminim acıkmışsındır. Buyur kahvaltı yapalım” dedi.

Kaynak suyuyla yapılmış çayın kokusuna ve tadına diyecek yoktu doğrusu. Uzun yürüyüş, güzel hava derken, gerçekten acıkmıştım. Kahvaltıyı bitirdikten sonra çay içmeye devam ettik.

Bir ara beni dikkatle süzdü ve “Senden bir ricam var” dedi.

“Buyur Bilge... Elimden gelen bir şeyse...”

“Gelir... Kitap okumayı ne kadar sevdiğimi biliyorsun. Fakat okuyamaz oldum. Gözlerim hasta. Doktora gittim. ‘Fazla yüklenmişsin. Biraz dinlendir’ dedi.”

“Geçmiş olsun.”

“Teşekkür ederim... Senden ricam, tatil süresince her gün gelecek, bana iki saat kitap okuyup yevmiye alacaksın.”

“Yevmiye mi? Senden kesinlikle para almam Bilge! Biz dost değil miyiz?” dedim.

“Elbette dostuz” dedi.

“Madem öyle... Para için okumak... Ne bileyim, yakışksız geliyor. Boş zamanlarımda gelir okurum.”

“Hayır, bedava olmaz. Karşılıksız hediye bile kabul etmediğimi biliyorsun.”

“Hem, burası çok uzak. Yürüyerek neredeyse iki saat sürüyor. Bunun bir de dönüşü var. Her gün gelip gitmek zor.”

“Bisikletle gelir gidersin. Evin arkasında bir bisiklet var. Ben pek kullanmıyorum. Sen kullanabilirsin.”

Makul sebepler ileri sürdü. Muhteşem ikna gücünü kullandı. Kabul etmekten başka çıkar yol bırakmadı bana.

...

Her gün öğleden sonra bisikletle gidiyor, iki saat kitap okuyup dönüyordum. Bir perşembe günüydü. Kitap okuma faslını tamamlamıştık. Hemen eve dönmedim. Bostanından sebze topladık. Bahçeyi sulamasına yardım ettim. İşimiz bitince kameriyeye oturduk. Bedenim yorulmuştu ama ruhumda derin bir huzur vardı.

Etekleri gölün karşı kıyısına kadar inen dağlara, üzerlerindeki bembeyaz bulutlara bakarak, arkamızdaki koru ormanından gelen uğultuyu dinleyerek hayallere dalmıştım.

Bilge de benim gibi dalgındı. Sezdirmeden seyretiltim. Bir ilim deryasıydı bu mütevazı adam ve ben onunla her gün görüşebiliyordum. Benim için harika bir imkândı bu.

Bilge'nin gizemli konular hakkında derin bilgisi vardı. Kitaplarda dağınık halde bulunan bilgileri

süzmüş, hafızasına yerleştirmişti. Merak ettiğim hususları not defterime kaydediyordum.

“Bilge” dedim, “benim hayatımda senin önemli yerin var. Üzerimdeki etkin büyük. Seni daha yakından tanımak istiyorum. Bir sürü de soru var zihnimde?”

“Neleri merak ediyorsun?”

“Hani geçen yaz anlatmıştın ya, gece gelen bir ermiş sana tılsım ezberletmişti. Ne zaman onu okusan Misal Âlemi denilen bir yere gidiyordun.”

“Evet.”

“Tılsımlı serüvenlerini not defterime yazmıştım. Daha sonra notlarımı okudum. Sana tılsım terimini sormayı unutmuşum. Tılsım nedir, nasıl şeydir?”

“Esrarlı bir kuvvet taşıdığına, fizikötesi gücü bulduğuna, bazı sırlar sakladığına inanılan şey... Korunma amaçlıdır. Kişiyi nazar, iftira, hastalık ve kötü ruhlardan koruduğuna inanılır. Tılsımlı eşyalar, bazen gümüş, altın gibi değerli metallerden, bazen de başka nesnelerden yapılır. İnsanlar bunları üzerlerinde taşıyabildikleri gibi arazi, çatı ve benzeri yerlerde de saklayabilirler.”

“Bazı sözlere de tılsım diyorlar. Mesela gece gelen ermiş sana tılsımlı sözler öğretmişti.”

“Evet. Define ve benzeri gizli şeyleri bulmak, kapalı yerleri açmak için kullanılan sözlere de tılsım denir.”

“Peki, bu terime güvenilir bilginlerin kitaplarında da rastlanıyor mu?”

“Evet. Hiçbir eşyanın, hiçbir sözün kendi başına bir etkisinin olmadığını, her etkinin gerçek sebebinin ilahi irade olduğunu anlatırken tılsımdan da söz eden alimler var.”

“Mantıklı. Putlar ve puta tapma sapması da buradan çıkmış olmalı.”

“Kimi bilginler de tılsım kelimesini sır, şifre, bilmece manasında kullanırlar. Mesela Risalede bu terime sık sık rastlanır. Günlük dildeki anlamından farklı bir anlam yüklenir.”

“Nasıl?”

“Söz gelişi, imanın iki kutbu olan tevhid ve ahirete iman anlatılırken, öyküdeki iyi adam şöyle der: Meyus olma. Sana iki tılsım verip öğreteceğim. Güzelce istimal etsen, o arslan sana musahhar bir at olur. Hem o darağacı sana keyif ve tenezzüh için hoş bir salıncağa döner.”

“İlginç. Sanırım sana öğretilen tılsım da böyle bir şey... Peki, gece gelip sana tılsım öğreten ermiş neden bir başkasına değil de sana göründü? Farklı bir şeyler yapmış olmalısın.”

İşıl işıl gülümsedi. “Meraklı olman hoşuma gidiyor. Yerinde kullanılan merak ilmin hocasıdır” dedi. Bir süre sustu, düşündü, dikkatle bana baktı ve anlatmaya başladı.

...

“Bir yaz günüydü. Parka gitmiş, bir ağacın altına oturmuştum. Biraz ileride iki adam vardı. Bir yandan çaylarını yudumluyor, bir yandan da sohbet ediyorlardı. Sesleri bana kadar geliyordu. Konuşmaları ilgimi çekti. ‘Deli Filozof’ diye andıkları bir adamdan söz ediyorlardı. Esmer benizli ve yaşlı olan adam, daha genç olana bilgi veriyordu.

Felsefi konular hakkında doymaz bir merakım vardı. Daha bir dikkatle dinlemeye başladım. Sesleri inişli çıkışlı olduğu için bazı sözleri anlayamıyordum. Cesaretimi toplayarak yanlarına gittim.

‘İstemedenden de olsa konuşmalarınızı dinledim. Deli Filozof diye birinden söz ettiniz. Kimdir bu adam? Nasıl biridir?’ diye sordum.

Esmer adam, beni dikkatle süzdükten sonra dedi ki: ‘Hakkında bir sürü şey anlatılıyor. Kimse yakından görmemiş onu. Yanına gidip konuşan da yok. Kimi

deli diyor, kimi filozof. Deli Filozof denmesinin sebebi bu. Belki de söylenenlerin hepsi efsane.'

'Gerçekten böyle biri var mı? Kimse yakından görmemiş ve konuşmamışsa var olduğunu nereden biliyorsunuz?'

'Uzaktan görenler varmış. Bazı oduncular, çobanlar, avcılar falan gördüklerini söylemişler. Beyaz giysili bir adammış.'

'Bu kadar mı?'

'Bir de, geceleri harap kasabanın ortasında bir ışık yanıyormuş. Gündüz gidip bakanlar orada kimseyi bulamamışlar.'

'Nerede bu ıssız kasaba?'

'Bak, şu dağları görüyor musun, işte oralarda bir yerde. Ürkütücü bir harabe. Eskiden Hıristiyanlar yaşarmış. Taş binaların kalıntıları var. Kimse gitmek istemez.'

'Neden?'

'Korkarlar. Geceleri hayaletler dolaşıyormuş. Tuhaf sesler duyuluyormuş. Ben gitmedim ama gidenlerden dinledim. Uzaktır. Düzgün bir yolu yoktur.'

'Bu adam nasıl gitmiş oraya?'

'Bilmiyorum. Adamın tılsımlı olduğunu söylüyorlar. Hayaletler tılsımlı olana zarar veremezlermiş.'

Esmer ve arkadaşı bir süre sonra sonra gittiler. Ben de yüksek dağlara, tepelere bakarak o ilginç adamı düşündüm. Merakım büyüdü. Ne yapıp edip o ıssız kasabaya gitmeye, işin aslını öğrenmeye, eğer öyle biri varsa onunla konuşmaya karar verdim.